

მაისის ვარდმან

მაისის ვარდმან ფურჩვილმან,
ბეზეკმან მწვანით მკობილმან,
ბულბული ათრო სუნითა, დ
რა ენას აშიკმან თრობილმან?

მოსთქვამს: ამაყო და ზვაო,
შეუბრალო, გულქვაო!
ხელი რად უფრო მახელე,
ოჰ, ჭირზე ჭირის დამრთაო!

სისხლითა ჩემით ღებულო,
ქვეყანად ამით ქებულო,
ესე რა მიქმენ უმადლოვ,
ოჰ, ვარდო, ღმობა კლებულო!

მარქვ, ეკლოსანობ ასე რად,
თუ არ გულისა სასერად!
უწყალოვ, რაზომცა ვსტირი,
ცრემლი ჩემი გჩანს სამღერად.

ვარდმან მიუგო ღიმილით:
მებრალვი გულის ტკივილით!
მაგრამ აშიკი ჰხამს იყოს
ხან მღერით და ხან ტირილით.

შეიმცერ ცრემლთა მრავლობა,
და ვალალებით გალობა!
ნიავემან გბეროს, გაგიქროს დ
თუმც არ სახმილი, ე მთვრალობა!